

Még nem virrad ilyenkor. Az árnyak csendben szunyókálnak a langyos szobasarkokban, a szekrényben meglapuló kabátzsebekben. Ellazultan csordogál az idő, ablaktalan, néma várakozásban, nesztelenül lélegeznek a falak.

Könnyedén, nedves álomszemcsékkel átítatva, rétegekben ömlik a sötét.

Pillanat csak az ébredés.

Az ágy belső zugába, egy mozdulattal, az álomból lép át az ölelés, akár az átlényegült, igaz valóság. Testük egymásba olvad, édesedik a vérerekben csörgedező nedű. Az ágymeleg langypuha karjai körbefonják az egymásért hangtalanul viaskodó, egymásban folytatódó végtagokat. Az időtlenség előtt aláztatosan fejet hajt, megáll az idő.

Hullámzó, lüktető ágyékok rózsaszírom-bársonyos pórusaira csorduló mézcseppek jelzik az örvény közeledtét.

Az éj kitarja gyöngyházfényű szárnyait.

Egymásba mosódó suttogások tengere árad, sorozatosan kinyíló virágszirmok bibéi, porzói a szavak. A nyelvek játéka a sötétvörösén simogató, nedves barlangbejárattól befelé hívogató végtelenbe ránt, édes szédületben omlanak le a határok.

A dimenziók szertefoszlanak.

A kezdet.

A vég.

Az önmagát kereső, a másikat örömittas birtoklásba vevő berobbanás jajgatva, nevetve oldja fel az ostromállapotot. Gondolatok, szavak, közös és külön-külön megélt fájdalmak, örömök, kínok, rettegések, szakadások és újrakezdések tömkelegétől súlyos, vörösén izzó, a feloldozást erőszakkal követelő a behatolás, a befogadás. Újjászületést sejtető mosoly-rángások szepítik kölcsönösen az egymás leheletében felforrósodott arcokat, a húсок egymásba csusszant varázserdejében megállíthatatlanul terjed, tör előre, tarol az erdőtüz, vörös lángnyelvei örvénylő táncba rántják, szédületes gyorsasággal viszik a hullámzó, görcsös együttrezgésben immár örök időktől egybeforrott testeket a vérnarancs-illatú megsemmisülés felé.

Segélykérő, diadalittas, a létezés boldogságától hangos sikoltások.

A tejszínes mézáradatban lassan, bódultan csöndesednek, buggyannak egyet-egyet a langyosuló vágy vaníliaillatú buborékai.

Az éj suttogása még megelőzi a derengést: kedves, legyen könnyű az álmod.

Kovács Jolánka 31

A SÖTÉTNEK FORRÓ A LEHELETE